

Onder het kalme geklots en geklater
van rollende golven, heel diep onder water,
tussen wat traag heen en weer wiegend wier,
dobberde Wilbert, een tobberig dier.

Wilbert werd wakker. Hij slaakte een zucht
die het zeewater vulde met bubbeltjes lucht.

Iedere morgen als Wilbert ontwaakte
voelde hij iets wat hem tobberig maakte:
een gapende **LEEGTE**, een levensgroot **GAT**.
Ik **MIS** iets, dacht Wilbert voortdurend, maar wat?

Hij viste van alles uit wrakken van schepen.

Wát Wilbert niet allemaal mee wist te slepen!

Het huis van een kreeft,
een kristallen karaf...

Maar de volgende dag...